

Hồi 36

Thất Kỳ Ngọc Long

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền cùng Ma Thần Cát Già thấy Tiểu Vĩ và Lỗ Trình xuất hiện, liền đứng bật dậy. Tiểu Vĩ và Lỗ Trình đứng đối diện với người vận bạch y.

Lỗ Trình gần từng tiếng nói với người vận bạch y:

- Chính ngươi đã phá ngôi cổ tự Long Thiền.

Người vận bạch y gật đầu:

- Đúng vậy.

- Vậy sư phụ của tiểu tăng đâu?

Người vận bạch y nhếch mép, chỉ tay về cổ áo quan màu xám:

- Du Tăng đang nằm trong cổ quan tài đó.

Lỗ Trình biến sắc, sắc diện tái nhợt hỏi lại người vận bạch y:

- Tại sao sư phụ của tiểu tăng lại nằm trong cổ áo quan đó chứ?

- Bởi một lẽ đơn giản, sư phụ của ngươi đã chết.

- Chính ngươi đã ra tay giết sư phụ của tiểu tăng?

Người vận bạch y thản nhiên gật đầu.

Lỗ Trình hỏi:

- Tại sao lại giết sư phụ của tiểu tăng chứ?

- Chuyện đó tiểu hòa thượng không cần thiết phải biết tới.

Lỗ Trình thở gấp, hai cánh mũi phập phồng tưởng như có khí nồng phả ra cuộn cuộn.

Tiểu Vĩ ôn tồn hỏi:

- Người vì ngọn tiểu kỳ u linh mà giết Du Tăng đại sư?

- Của người phải trả lại cho người.

- Người nói gì chính Tiểu Vĩ này cũng không hiểu.
- Các người là kẻ hậu sinh, không cần thiết phải hiểu.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Người lầm rồi. Nếu người không phải là chủ nhân Quỷ môn thì Tiểu Vĩ không phải là Tiểu Vĩ.

- Người nhận ra ta?
- Tiểu Vĩ nhận ra người khi bước chân vào khu cư trú của Bát Thiên Vương.

Tiểu Vĩ lạnh lùng đối giọng:

- Bát Thiên Vương cũng chính do tay người hạ thủ?

Người vận bạch y lại gật đầu:

- Đúng vậy. Bát Thiên Vương đã đến lúc phải chết.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không ai có thời khắc phải chết cả.
- Nói hay lắm, nhưng chính cả người cũng đang bước dần đến khoảng khắc phải chết.

Lỗ Trình rít lên lồng lộng:

- Tiểu tăng phải chết hay chính người phải đền mạng cho tiểu tăng?

Lỗ Trình vừa rít vừa trở Di Hình Cước Pháp, thân pháp nhập nhaoang có bóng mà không có hình áp thẳng đến chủ nhân Quỷ môn. Vừa trở Di Hình Cước Pháp, vừa vận dụng tất cả nội lực, Lỗ Trình đánh ra thế chưởng xuyên tâm chưởng, một tuyệt thức chưởng pháp của Phật gia, tập kích trực diện chủ nhân Quỷ môn.

Trong lúc phần nỗ tốt cùng, thế công của Lỗ Trình xuất ra với tất cả nội lực di sơn đảo hải, nên chưởng thế xuyên tâm đầu phải tầm thường, thế mà xem ra chủ nhân Quỷ môn chẳng thêm màng tới.

Y vẫn chấp tay sau lưng mặc nhiên để ngọn chưởng phần nỗ của tiểu hòa thượng tập kích thẳng vào mình.

- Ầm...

Như có tiếng sấm động trong gian nhà rộng. Tiểu Vĩ nghĩ rằng dù chủ nhân Quỷ môn có tuyệt kỹ như thế nào mà hứng trọn chưởng kinh của Lỗ Trình thì dù không bị thương ắt cũng phải thối bộ.

Nhưng tất cả đều ngược lại với ý niệm của Tiểu Vĩ, sau tiếng sấm động dữ dội đó thì chủ nhân Quỷ môn vẫn đứng vững chẳng hề nhích động, thần thái vẫn uy nghi vô cùng, thậm chí hai tay vẫn chấp sau lưng một cách nhàn tản, ngay đến bộ trang y vẫn thẳng nếp. Trong khi đó Lỗ Trình lại bị bức về sau bốn bộ, thân ảnh lắc đảo liên tục.

Tiểu Vĩ tròn mắt ngạc nhiên vô cùng. Đây quả là một kỳ tích mà năm mơ Tiểu Vĩ lần Lỗ Trình cũng không sao tin được.

Lỗ Trình thần sắc tái mét nhưng vẫn găm lên:

- Hôm nay tiểu tăng có chết cũng phải trả món nợ này với ngươi.

Chủ nhân Quỷ môn lắc đầu:

- Ngươi đừng hấp tấp, bản nhân cho ngươi sống thêm ba ngày nữa thì hãy tận hưởng khoảng khắc còn lại đi.

Lỗ Trình nghiêng răng ken két.

Tiểu Vĩ nhìn qua Lỗ Trình truyền âm nhập mật nói:

- Lỗ hòa thượng, bình tâm lại đi. Một chuồng vừa rồi người thừa biết tình thế như thế nào rồi.

Người vận bạch y quay lại Tiểu Vĩ. Y vẫn chấp tay sau lưng một cách bình thản:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn chờ gì nữa mà chưa dâng nạp cho bản nhân ngọn Trủy Thủ Vô Tình?

Tiểu Vĩ cau mày hỏi lại chủ nhân Quỷ môn:

- Sao ngươi biết Tiểu Vĩ giữ ngọn Trủy Thủ Vô Tình?

Y chỉ hơi nhếch mép:

- Bát Thiên Vương không giữ ngọn Trủy Thủ Vô Tình đó thì nhất định nó đã thuộc về ngươi.

- Đúng, tại hạ đang giữ nó. Nhưng ngọn Trủy Thủ Vô Tình do một người khác giao lại cho tại hạ, nên nó không phải là vật của Quỷ môn.

Chủ nhân Quỷ môn lắc đầu:

- Tất cả đều thuộc về Quỷ môn.

- Ngay cả những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long cũng thuộc về Quỷ môn sao?

- Không sai!

- Tại hạ nghe truyền khẩu, Thất Kỳ Ngọc Long khi xuất hiện trên giang hồ đã đối địch với Quỷ môn kia mà. Khi Quỷ môn tuyệt tích thì người cũng tuyệt tích theo, tại hạ không tin những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long là của Quỷ môn.

- Người biết nhiều lắm đó, nhưng có một điều người không biết.

- Điều mà tại hạ không biết, chủ nhân của Quỷ môn có thể nói cho tại hạ biết được không?

- Người hãy đi tìm Bát Thiên Vương mà hỏi. Còn bây giờ bản nhân chỉ có thể cho người biết: bản nhân chính là Thất Kỳ Ngọc Long.

Tiểu Vĩ nheo mày:

- Thất Kỳ Ngọc Long, tại hạ có nghe lắm không? Thất Kỳ Ngọc Long giờ trở thành chủ nhân của Quỷ môn?

Thất Kỳ Ngọc Long ngửa mặt bật lên tràng tiểu ngạo lạnh lạnh. Tiếng cười của y biểu lộ trạng thái vừa căm phẫn vừa chua xót.

Y cắt đứt tràng tiểu ngạo lạnh lẽo đó, nói gần từng tiếng:

- Cả giang hồ đều không ngờ thì sao Vũ Văn Tiểu Vĩ có thể ngờ được. Quỷ môn đã trở lại với bảy ngọn kỳ và ngọn đao vô tình.

Thất Kỳ Ngọc Long nhếch mép:

- Lỗ Trình tiểu tăng có kỳ hạn ba ngày được sống, nhưng người thì không.

- Tại hạ không nghĩ mình có thời khắc phải chết đâu.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân từ trong gian tiểu xá lướt ra. Y vừa trụ thân vừa chỉ Tiểu Vĩ nói:

- Đại lão nhân, gã Tiểu Vĩ đang giữ ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày:

- Người cũng giữ ngọn tiểu hắc kỳ à?

- Ta không phủ nhận.

- Thế thì tốt lắm, người thay mặt cho Đại Đầu Quỷ đến đây dự hội kỳ?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không thay mặt cho ai cả.

- Thế sao ngươi lại có hắc tiểu kỳ.

Tiểu Vĩ mỉm cười hướng về phía Thường Luân:

- Vị công tử này biết khá rành rẽ, nếu như Thất Kỳ tiền bối muốn biết thì hãy hỏi y.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ rồi quay lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Văn bối là Thường Luân, đại đồ đệ của Phong Tinh Cổ Thi. Văn bối sẽ thay tiền bối lấy lại những tín vật của Quỷ môn.

Thất Kỳ Ngọc Long sa sầm nét mặt:

- Lại thêm một điều ngạc nhiên đến với ta nữa. Nếu như ngươi có thể lấy lại những tín vật của Quỷ môn thì hãy hành động đi.

- Lão tiền bối cho phép!

Thất Kỳ Ngọc Long vừa gật đầu thì Thường Luân quay ngoắt lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ, Thường mỗ chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi.

Thường Luân vừa nói vừa áp sát đến Tiểu Vĩ, song thủ xoay tròn phát tác tuyệt kỹ Hải Nộ Cuồng Phong tập kích trực diện.

Tiểu Vĩ không hề tránh né thế công của đối phương, mà xoạc chân dựng song thủ thi triển tuyệt thức Thiên Ma Chỉ đón thẳng lấy hai đạo xoáy kinh vũ liệt của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa hứng kinh của đối phương vừa nói:

- Bản lĩnh võ công của ngươi không phải bằng cái miệng.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Tiểu Vĩ thì chương và chỉ đã chạm nhau.

- Ầm...

Đầu óc của Tiểu Vĩ tối sầm lại bởi áp lực khủng khiếp của chương thế do Thường Luân thi triển. Tiểu Vĩ bất giác lùi lại ba bộ, trong khi đối phương không tỏ lộ chút chấn động nào.

Tiểu Vĩ thì không khỏi ngạc nhiên, vì không ngờ chỉ trong một thời gian rất ngắn mà Thường Luân như lột xác biến thành Phong Tinh Cổ Thi thì đúng hơn.

Thường Luân mỉm cười rồi nói:

- Vũ Văn công tử nói đúng, bản lĩnh võ công không thể nói bằng miệng.

Y vừa nói vừa vận dụng tiếp tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong nhắm Tiểu Vĩ tập kích.

Đối phó với một chương đầu tiên của Thường Luân, Tiểu Vĩ đã nhận ra võ công của đối phương giờ chẳng còn xoàng xĩnh nữa, mà có thể sánh ngang với Phong Tinh Cổ Thi nên không dám coi thường nữa mà dụng đến mười hai thành công lực thi triển Thiên Ma Chỉ đờ lấy sóng kinh Hải Nộ Cuồng Phong.

- Âm.

Một lần nữa Tiểu Vĩ thối lùi ba bộ, trong khi Thường Luân không hề tỏ ra giảm sút uy lực.

Thường Luân đắc chí nói:

- Tiểu Vĩ, giờ thì thời khắc chết của ngươi đã đến.

Thường Luân vừa nói vừa quát lớn:

- Nằm xuống!

Lần này Thường Luân như con mãnh sư với chương thế ủy mị, huyền hoặc và khốc liệt nhập thẳng vào Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thế công của Thường Luân khiến cho Lỗ Trình chột dạ, lo lắng cho Tiểu Vĩ. Tiểu hòa thượng toan động thân lướt vào trận hỗ trợ cho Tiểu Vĩ thì Ma Thần Cát Giã lạng bộ đến đứng đối mặt với Lỗ Trình.

Lão ma gằn giọng nói:

- Chủ nhân không muốn ngươi xen vào. Thời hạn của ngươi có được ba ngày sống.

Lỗ Trình quắc mắt:

- Dù tiểu hòa thượng có mọc râu đi nữa cũng không cần đến thời hạn của các người.

Lỗ Trình vừa nói vừa dụng Di Hình Cước Pháp, lòn qua Ma Thần Cát Giã khiến lão ma không khỏi lúng túng.

Cùng lúc đó thì chương thế của Thường Luân đã chụp xuống Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Âm...

Cát đá tung bay mù mịt, nhưng Tiểu Vĩ đã dụng đến thoát bộ hành vân lách tránh trong đường tơ kẽ tóc thế chương công của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa tránh được thế công của đối phương thì nghe tiếng ỵ phục giữ ngay sau lưng mình. Tiểu Vĩ giật mình, toan hoành bộ dụng Thiên Ma Chỉ đánh ngược về sau thì lại nghe tiếng Thường Luân thốt lớn:

- Ủi cha.

Cùng với tiếng thốt đó, Thường Luân bị hất tung qua đầu Tiểu Vĩ, rơi ạch xuống thêm nhà rộng.

Thường Luân đứng dậy:

- Ngươi là ai?

Ma Thần Cát Giã thì sững sờ nhìn Quân Đạt. Lão buột miệng nói:

- Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Giã quay lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Chủ nhân, hẳn là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày bước đến ba bộ:

- Ngươi là chủ nhân tiểu hắc kỳ?

Quân Đạt gật đầu:

- Văn bối là chủ nhân tiểu hắc kỳ, được lệnh của sư tôn đến đây hội kỳ.

oOo

Trở lại thời gian trước đây của Quân Đạt, sau khi lên khỏi tuyệt vực bằng sợi dây leo do bạch hạc thả xuống liền trở về Dương Châu ngay. Chàng đã gặp lại sư tôn và được di lệnh đến hội kỳ, vô tình đến đúng vào lúc Thường Luân đang giao tranh với Tiểu Vĩ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt:

- Đại Đầu Quỷ không đến mà lại sai một tiểu tử như ngươi đến đây à? Vậy ngươi có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?

Quân Đạt nhìn qua Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh còn giữ ngọn tiểu hắc kỳ của tại hạ?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Vô tình Tiểu Vĩ lấy được ngọn tiểu hắc kỳ, giờ trao lại cho chủ nhân của nó.

Quân Đạt ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã có lòng!

Tiểu Vĩ thở dài một tiếng:

- Nhưng trước khi tại hạ trả lại cho Hàn huynh ngọn tiểu hắc kỳ thì xin hỏi vụ thăm sát ở Thiên Vân Trang có phải do Hàn huynh là hung thủ?

- Quân Đạt ra ngoài giang hồ nhưng tay chưa hề nhúng máu.

Tiểu Vĩ nhìn Quân Đạt mà cảm nhận giọng nói của Quân Đạt rất thật. Lời vừa rồi xuất phát từ tấm lòng chân thành.

- Tiểu Vĩ tin vào lời Hàn huynh.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay áo trao qua tay Quân Đạt.

Vừa trao tiểu kỳ, Tiểu Vĩ vừa nói:

- Ngọn tiểu hắc kỳ này của huynh, do vô tình nên lão Lục Chỉ Thần Thâu đã lấy nó, huynh đừng để tâm.

- Nếu tiểu hắc kỳ không liên quan đến lần hội kỳ này thì Quân Đạt xin tặng cho Vũ Văn huynh.

Quân Đạt quay lại Thất Kỳ Ngọc Long, nghiêm giọng nói.

- Văn bối mang tiểu hắc kỳ đến hội kỳ với tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt từ đầu đến chân. Lão nghiêm giọng nói:

- Đại Đầu Quỷ di lệnh cho tiểu tử đến hội kỳ?

- Quân Đạt đã nói, tiền bối không tin sao?

- Ta tin. Đã có tiểu hắc kỳ trong tay, ngươi phải biết làm gì rồi chứ?

- Văn bối biết.

Quân Đạt bình nhiên bước lên gian nhà rộng, ghim ngọn tiểu kỳ vào chiếc quan tài màu đen, rồi đánh đã lửa thắp ngọn bạch lập.

Khi ngọn bạch lập bùng sáng, chàng mới quay trở ra.

Quân Đạt đứng đối diện với Thất Kỳ Ngọc Long. Hai người đối nhãn nhau. Ánh mắt của họ không chớp. Nhìn Thất Kỳ Ngọc Long và Quân Đạt tưởng như họ đang nói chuyện với nhau mà không cần phát thành lời, mà chỉ nói với nhau bằng tâm, bằng mắt.

Thất Kỳ Ngọc Long rít một luồng dưỡng khí thật sâu, trầm giọng hỏi Quân Đạt:

- Trước khi ngươi đến đây, Đại Đầu Quỷ đã nói gì với ngươi?

Quân Đạt ôn nhu đáp:

- Nhận một chuông, hỏi một câu.

Nghe Quân Đạt trả lời Thất Kỳ Ngọc Long, Tiểu Vĩ giật thót mình.

Tiểu Vĩ nghĩ thầm:

- "Sao lại như vậy được chứ? Nếu như Hàn Quân Đạt nhận một chuông của Thất Kỳ Ngọc Long thì chết rồi, còn hỏi gì được nữa".

Trong lúc đó Thất Kỳ Ngọc Long lại gật đầu:

- Đại Đầu Quỷ vẫn tin vào cá tính của ta.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ vào cánh cổng tam quan:

- Ngươi thấy cánh cổng kia không?

Quân Đạt gật đầu:

- Thấy.

Lời chàng vừa dứt thì Thất Kỳ Ngọc Long đã phát chuông kinh đánh về phía cánh cổng. Lão phát kinh mà chỉ như người ta phui tay giữ áo.

Mặc dù động tác rất nhàn hạ, nhưng cả không gian của khu khách điểm như có những âm thanh rì rì cất lên, rồi cánh cổng đột nhiên đổ xuống âm ầm. Khoảng cách từ gian nhà rộng đến cánh cổng tam quan không dưới mười trượng thế mà chuông khí của Thất Kỳ Ngọc Long vẫn phá nát, biến cánh cổng thành một đồng gạch vụn.

Sau khi phát chuông thị uy, Thất Kỳ Ngọc Long mới quay lại Quân Đạt:

- Một chuông của bản nhân có thể san bằng mọi vật, ngươi có thể chịu được một chuông không?

Tiểu Vĩ, Lỗ Trình ngỡ đâu Quân Đạt đã chứng kiến nội công siêu quần đoạt phách của Thất Kỳ Ngọc Long rồi ắt sẽ đổi ý. Ý niệm đó còn đọng trong đầu hai người thì đã nghe Quân Đạt khảng khái nói:

- Điều văn bối muốn biết quan trọng hơn sinh mạng của văn bối. Nếu như Quân Đạt lấy đủ bảy ngọn tiểu kỳ thì không nhận một chuông này, nhưng nếu Quân Đạt bất tài, không kịp thu những ngọn tiểu kỳ nên phải nhận một chuông.

- Người rất khảng khái. Vậy thì người đã có sự chuẩn bị rồi chứ?

- Văn bối đã chuẩn bị rồi.

- Bản nhân hy vọng người sẽ chịu được một chương của bản nhân.

Quân Đạt thở hắt ra một tiếng.

Tiểu Vĩ nghiêm mặt nói với Quân Đạt:

- Hàn huynh tự đi tìm cái chết à?

Quân Đạt lắc đầu:

- Cái điều Quân Đạt cần biết thì chỉ có hội kỳ mới biết được, nhưng hội kỳ không được thì có chết cũng đáng lắm rồi.

Thất Kỳ Ngọc Long lạnh lùng nói:

- Nếu người bỏ ý niệm cần biết điều bí mật đó đi, người sẽ khỏi phải nhận một chương của ta.

Quân Đạt lắc đầu:

- Không. Văn bối cần biết.

- Người vẫn giữ ý niệm đó cương cường hay có thể thay đổi?

- Văn bối không hề có ý niệm thay đổi.

- Thế thì không còn gì để nói. Người chuẩn bị đi.

Quân Đạt nghiêm mặt, sau khi rút một luồng dưỡng khí vận động chân ngươn phát huy linh khí Liên Hoa Bạng.

Toàn thân chàng nhanh chóng có một màn sương khí bảo bọc rồi hướng mắt về phía Thất Kỳ Ngọc Long.

- Thỉnh tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Lão khẽ nói:

- Số phận đã như vậy rồi.

Quân Đạt vừa nói vừa phát huy công lực vào đôi bản thủ. Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình đều căng mắt, lo âu cho Quân Đạt.

Thất Kỳ Ngọc Long từ từ dựng song thủ đến lúc sắp phát kinh thì bất ngờ có một bóng người lướt vụt qua gian nhà rộng đoạt luôn hai ngọn tiểu hắc kỳ và u linh kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhanh hơn chớp mắt, dụng luôn Di Hình Cước Pháp thoát một cái chặn ngang đường người đó. Lão vừa chặn ngang đường người kia phát công vừa nói:

- Người là ai?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>